

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 675/2013-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., K., zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. M. T., advokát, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. M. T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na verejné prerokovanie vecí v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoE 401/2011 a jeho uznesením z 26. apríla 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 148/2012 a jeho uznesením z 12. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., Garbiarska 2, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. M. T., advokát, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoE 401/2011 a jeho uznesením z 26. apríla 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 148/2012 a jeho uznesením z 12. augusta 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako subjekt podnikajúci v oblasti poisťovníctva uzavrela s M. M. (ďalej len „povinná“) poisťnú zmluvu č. 4450490049 z 19. júna 2008, v ktorej bola dojednaná tzv. rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky spory súvisiace s touto poisťnou zmluvou budú riešené pred rozhodcovským súdom. Sťažovateľka si následne pred rozhodcovským súdom uplatnila svoje nároky voči povinnej a tieto jej boli priznané rozhodcovským rozsudkom (rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3 C 692/2009 z 8. marca 2010 o uložení povinnosti povinnej zaplatiť sťažovateľke dlžné poisťné v sume 27,17 €, 5 % ročný úrok z omeškania z dlžnej sumy od 20. októbra 2008 do zaplatenia a trovy rozhodcovského konania 230 €), na základe ktorého ako exekučného titulu podala návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej.

Okresný súd Partizánske (ďalej len „okresný súd“) v exekučnej veci sťažovateľky o vymoženie sumy 27,17 € s príslušenstvom potom, ako sťažovateľka na jeho výzvu predložila poisťnú zmluvu, poisťné podmienky tvoriace súčasť zmluvy a zdôvodnenie trov rozhodcovského konania uznesením č. k. 3 Er 112/2011-20 z 18. apríla 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa sťažovateľky pokiaľ okresný súd „*neobmedzil svoj postup iba na prieskum rozhodcovského spisu, ale na základe dokazovania zisťoval a vytváral po začatí exekučného súdneho konania nanovo skutkový stav, mal dať oprávnenému riadne možnosť zúčastniť sa dokazovania. Súd prvého stupňa za pomoci ním vyžiadaných listinných dôkazov vykonal kontrolu postupu rozhodcovského súdu a dospel k úplne opačným právnym záverom.*“. Okresný súd pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie „*posudzoval platnosť rozhodcovskej doložky, t. j. skutočnosť, ktorú posudzoval už v rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd a to na základe vykonaného dokazovania, a preto ani exekučný súd, pokiaľ posudzoval tú istú skutočnosť (platnosť resp. prijateľnosť rozhodcovskej doložky), nemohol k tomuto záveru dospieť iným postupom, ako na základe vykonaného dokazovania*“.

Sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu.

Krajský súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie okresného súdu, s ktorého odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala okrem iného z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a) až c) OSP namietajúc, že jej súdy nižšieho stupňa odňali možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd bol toho názoru, že nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, a napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných a iných práv postupom a uznesením krajského súdu, ako aj postupom a uznesením najvyššieho súdu.

Rozhodnutie najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne, nepreskúmateľné a jeho závery za neodôvodnené, pričom jeho nepreskúmateľnosť má podľa sťažovateľky spočívať v tom, že najvyšší súd „nevymedzil hranice dokazovania, teda nevymedzil, čo sa v súlade s jeho právnym názorom má považovať za dokazovanie a aký postup súdu už dokazovaním nie je...

Ak exekučný súd posúdil obsah listín predložených sťažovateľom, a dospel k diametrálne odlišným právnym záverom ako rozhodcovský súd, bolo v súlade so zásadou práva na spravodlivý proces nevyhnutné, aby mal oprávnený možnosť sa k takému posúdeniu vyjadriť, najmä ak oprávnený dôvodne očakával nariadenie exekúcie na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. V tomto smere je rozhodnutie exekučného súdu... prekvapivým, a teda je porušením práva na spravodlivý proces.“

Sťažovateľka tiež uvádza, že najvyšší súd sa nijako nevysporiadal s argumentmi sťažovateľky formulovanými v ňou podanom dovolaní a podporujúcimi právnym názorom o potrebe nariadenia pojednávania. Poukazuje pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo/1020/99 (R ČR č. 25/2002), ako aj na obsah rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 57/04 tvrdiac, že výsledkom postupu exekučného súdu je faktická nevykonateľnosť exekučného titulu, teda faktické zrušenie jeho účinkov. Opodstatnenosť podávanej sťažnosti ďalej sťažovateľka odvodzuje aj z uznesení ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 344/2012 z 3. júla 2012, sp. zn. I. ÚS 547/2012 zo 7. novembra 2012 a nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013. Namieta aj skutočnosť, že dovolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia žiadnym spôsobom nezdôvodnil odklon od judikatúry ústavného súdu, na ktorú poukázala v podanom dovolaní (napríklad III. ÚS 192/06).

Sťažovateľka tiež namieta, že krajský súd ako súd odvolací sa nijakým spôsobom nevyjadril k viacerým jej námietkam, a preto je jeho uznesenie v sťažovateľkinej veci neodôvodnené a nepreskúmateľné, čo založilo prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f)

OSP. Preto opačný záver v uznesení najvyššieho súdu zakladá porušenie označených práv. S poukazom na judikatúru ústavného súdu umožňujúcu v prípade odmietnutia dovolania najvyšším súdom aj ústavný prieskum odvolacieho súdu sťažovateľka napáda svojou sťažnosťou aj uznesenie krajského súdu „z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti“.

V závere sťažovateľka uvádza, že najvyšší súd tiež nesprávne rozhodol, ak „úplne ignoroval dovoláciu námietku sťažovateľa, v ktorej sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že senáty Krajského súdu v Košiciach pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky ako predbežnej otázky pre svoje rozhodnutie, považovali rozhodcovskú doložku za platnú z hľadísk podľa ZRK, ako aj podľa § 52 a nasl. OZ“. Súčasne sa dovolací súd nezaoberal argumentáciou sťažovateľky týkajúcej sa toho, že v tejto veci bola rozhodcovská doložka dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka, čo súčasne vylučuje, aby bola považovaná za neprijateľnú podmienku. Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 OSP, a preto zakladá porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci v jeho neprítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. 08. 2013 sp. zn. 1Cdo/148/2012 a postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. 04. 2012 sp. zn. 19CoE/401/2011 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. 08. 2013 sp. zn. 1Cdo/148/2012 a postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. 04. 2012 sp. zn. 19CoE/401/2011 sa rušia a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,95 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet JUDr. M. T., advokát, s. r. o.,

konajúcej JUDr. M. T., advokátom, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. Najvyšší súd Slovenskej republiky platbu vykoná na číslo účtu, ktorý JUDr. M. T., advokát, s. r. o., uvedie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s jej právom na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoE 401/2011 a jeho uznesením a postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 148/2012 a jeho uznesením.

Sťažovateľka vyčíta krajskému súdu (ktorý napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu) nesprávne skutkové a právne závery učinené v rozpore so zákonnými podmienkami, v rozpore s právom sťažovateľky byť oboznámená s vykonanými dôkazmi a vyjadriť sa k nim a zároveň nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia a nevysporiadanie sa s odvolacími dôvodmi sťažovateľky.

Najvyššiemu súdu sťažovateľka vyčíta to, že sa nestotožnil s jej názorom o naplnení dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP (ktoré sťažovateľka vymedzila totožne ako dôvody svojej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu), ako aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha

ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým odmietol dovolanie podané sťažovateľkou ako neprípustné podľa § 237 písm. f) OSP, uviedol:

«V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského

rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla oprávnená dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie oprávnenej preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. Dovolateľka namieta, že jej súdy odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesné nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka

občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľka tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jej účasti. Rovnako im vytýka, že v súvislosti s tým jej znemožnili vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovoláním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pri tom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O. s. p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak teda dovolateľka vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jej neprítomnosti, ide o námietku neopodstatnenú. Namietaným postupom súdov nebola oprávnenej znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

Po preskúmaní veci dospel k záveru, že v preskúmvanej veci nešlo ani o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

v procesnej situácii, v ktorej pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady. V tejto súvislosti sa dovolací súd stotožnil s argumentmi uvedenými v odôvodneniach rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach sp. zn. 2 Cdo 5/2012, sp. zn. 3 Cdo 146/2011, sp. zn. 3 Cdo 167/2011, sp. zn. 3 Cdo 122/2011, sp. zn. 5 Cdo 100/2012 asp. zn. 6 Cdo 228/2011, ktorých právne závery považuje z pohľadu dovolacieho súdu za konštantné. Pokiaľ teda súd prvého stupňa predmetnú žiadosť zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, nemal ich postup za následok odňatie možnosti oprávnenej pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

2. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že oprávnená namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou dovolateľky, či rozhodnutia súdov nižších stupňov sú dostatočne odôvodnené, preskúmateľné (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Po preskúmaní veci však dospel k záveru, že táto námietka dovolateľky taktiež nie je dôvodná.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*).

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj so zreteľom na obsah odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

3. Oprávnená napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva

na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania oprávnenej). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu z dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP skúmal jej obdobné námietky, ktoré uviedla aj na podporu svojej sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu. Závery najvyššieho súdu v danom prípade v plnom rozsahu obstoja aj vo vzťahu k posúdeniu možnosti porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky uznesením krajského súdu, možnosť porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky uznesením krajského súdu z nich nevyplýva a ústavný súd na tieto závery v celom rozsahu odkazuje.

Osvojenie si záverov najvyššieho súdu ústavným súdom vylučuje možnosť porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky samotným uznesením najvyššieho súdu, ktorý sa podľa ústavného súdu dostatočne a ústavne konformne vysporiadal s danosťou dôvodov prípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu a svoje uznesenie dostatočne a ústavne konformne odôvodnil.

Ústavný súd k napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu dodáva, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a dostatočne odôvodnené vrátane

vysporiadania sa s podstatnými odvolacími dôvodmi sťažovateľky. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka, smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd totiž konštatoval, že nebol splnený jeden z elementárnych predpokladov vedenia exekučného konania z dôvodu, že neexistoval relevantný exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné exekúciu vykonať, keďže rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, ktorá bola posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka.

Uznesenie krajského súdu je pritom nevyhnutné hodnotiť v spojitosti s uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Er 112/2011 z 18. apríla 2011, na odôvodnenie ktorého krajský súd poukázal a v celom rozsahu sa s ním aj stotožnil. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Navyše, úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Nespokojnosť sťažovateľky s právnym posúdením veci krajským súdom (a pred ním okresným súdom) sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho

vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Pokiaľ sťažovateľka „in concreto“ namietala skutočnosť, že sa nemohla vyjadriť k vykonávanému dokazovaniu zo strany okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi, ústavný súd predostiera, že z pohľadu „materiálneho“ uvedenú možnosť sťažovateľka mala a aj ju využila v rámci ňou podaných opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) a v rozsahu veci primeranom sa s touto jej obranou zaoberali aj vyššie súdy (krajský súd a najvyšší súd). Z hľadiska princípu materiálnej pravdy reálny proces v danej veci teda zabezpečil, aby sa všeobecné súdy v rámci inštančného postupu zaoberali aj podstatnými dôvodmi uvádzanými sťažovateľkou v sťažnosti, aj keď nie podľa predstáv sťažovateľky, t. j. v rámci konania pred okresným súdom, ale v jeho celostnom priebehu.

Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K argumentácii sťažovateľky uvedenej v sťažnosti je potrebné ešte uviesť, že ústavný súd síce nálezom sp. zn. II. ÚS 499/2013 z 10. júla 2013 rozhodol v prospech sťažovateľky a tiež prijal i ďalšie jej sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 547/2012, IV. ÚS 344/2012), ale táto skutočnosť nemôže mať na „preskúvanú vec účinky záväzného aplikačného pravidla“, ak navyše v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 595/2012, sp. zn. III. ÚS 264/2012, sp. zn. II. ÚS 160/2013 a sp. zn. I. ÚS 332/2012 boli sťažnosti sťažovateľky ešte predtým odmietnuté ako zjavne neopodstatnené a s ktorých odôvodnením sa I. senát plne stotožňuje.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu, napadnutým uznesením najvyššieho súdu

a označenými základnými a inými právami sťažovateľky, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013